

עפ"ת 35454/07/15 - ג'יריס וטפה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 35454-07-15 וטפה נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המערער ג'יריס וטפה
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (סגן הנשיא, כב' השופט ג' קרזבום) שניתן ביום 3.6.15 ולפיו הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 10.12.13, נהג המערער רכב פרטי מסוג מיצובישי מעוספיה לכיוון חיפה. הכביש במקום דו סטרי, חד נתיבי, מופרד ע"י קו הפרדה רציף והוא בעקומה חדה ימינה ביחס לכיוון נסיעתו של המערער. במועד הרלבנטי נסע בכיוון הנגדי רכב מסוג קאיה, נהוג בידי חלף רים (להלן: "המתלוננת"). נאמר כי המערער נהג ברכבו ברשלנות בכך שנהג במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך ומזג האוויר שהיה גשום ובכך שבהגיעו לעקומה ימינה איבד שליטה על רכבו, סטה לנתיב הנגדי, תוך שהוא חוצה קו הפרדה רציף והתנגש חזיתית ברכב שבא מולו. כתוצאה מהתאונה, נחבלה המתלוננת בגופה חבלה של ממש.

בהכרעת הדין קבע בית משפט קמא כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר. קביעתו זו, נסמכה על התרשמותו מעדותה של המתלוננת אשר עשתה עליו רושם אמין, עמדה על גרסתה גם במסגרת חקירתה הנגדית ולא נמצאו בעדותה כל סתירות. נאמר, כי עדותה של המתלוננת מתיישבת עם עדותו של עד ראיה אובייקטיבי שנסע במרחק קצר מאחוריה והבחין בהתרחשות התאונה. בנוסף, גרסתה מתיישבת עם הממצאים בזירה ומסקנות הבוחן כפי שהועלו בדו"ח מטעמו. בית משפט קמא ציין עוד, כי התרשם מאמיתות דבריו של העד האובייקטיבי שנסע מאחורי רכבה של המתלוננת.

בהתייחס לגרסת המערער, הפנה בית משפט קמא לכך שגרסתו במשטרה הייתה מעט שונה מהגרסה שהעלה בעדותו בבית המשפט. במשטרה ציין המערער, כי כאשר הגיע לסיבוב הופתע מרכב שהגיע מולו וכי הוא ניסה להתחמק לצד שמאל לאחר שחשב שהרכב בא לכיוונו. בית משפט קמא ציין כי מדרך התבטאותו של המערער ניתן ללמוד כי "חשב", להבדיל מ-"ראה", שרכב המתלוננת מגיע לכיוונו וקבע כי יש בכך כדי להחליש את גרסתו לפיה רכבו לא סטה שמאלה. עוד ציין בית משפט קמא, כי המערער לא שלל את עדותה של המתלוננת לפיה הוא ניגש אליה בבית החולים וביקש ממנה שתיקח על עצמה את האחריות לתאונה מאחר ורכבו לא היה מבוטח בביטוח חובה והוא אף הסכים לשלם את

דמי ההשתתפות העצמית. נאמר, כי מצופה היה מהמערער להתייחס לכך במסגרת עדותו בבית המשפט ומשלא עשה כן, הרי שאמרה מפלילה זו מצדו, יש בה כדי להחליש את גרסתו באופן כללי ולחזק את גרסתה של המתלוננת.

בית משפט קמא עמד על כך שבוחן התנועה לא יכול היה לקבוע את מקום האימפקט מהטעם שהרכבים הוזזו לאחר התאונה. יחד עם זאת, לאור מיקום הנזקים בשני הרכבים המעורבים, הגיע הבוחן למסקנה כי אלה מתיישבים עם המסקנה כי רכב המערער הוא שסטה. בסופו של דבר, דחה בית משפט קמא את גרסת המערער ואימץ את גרסת המתלוננת, המתיישבת עם גרסתו של העד האובייקטיבי ועם ממצאי הבוחן.

בערעור המונח בפניי טען בא כוח המערער כי שגה בית משפט קמא שעה שביסס את הרשעתו על מסקנותיו של בוחן התנועה. זאת על שום שהבוחן ביסס את קביעתו על עד שלא נסע אחרי רכבה של המתלוננת ולא התבסס על ממצאים עובדתיים. לענין העד האובייקטיבי, נאמר כי עד זה כלל לא עצר לאחר התאונה והמתלוננת עצמה העידה כי לא הבחינה בו ולא הייתה מודעת לקיומו. עוד נטען, כי המתלוננת נהגה במהירות מופרזת שאינה תואמת את תנאי הדרך ומזג אוויר גשום וערפילי, דבר המחזק את המסקנה כי היא זו שסטתה לעבר נתיב נסיעתו של המערער.

בא כוח המשיבה ביקש לדחות את הערעור, תוך שהפנה לכך שהכרעת הדין של בית משפט קמא הייתה מפורטת ונסמכה על התרשמותו הישירה מהעדים שהופיעו בפניו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בהכרעת הדין של בית משפט קמא וכן במוצגים שהוגשו לעיונו ובפרוטוקול הדיון שהתקיים בפניו, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

פסק דינו של בית משפט קמא מפורט, מנומק כדבעי ומתייחס לכל אחת מהטענות שהעלה בא כוח המערער בהודעת הערעור המונחת בפניי. בראש וראשונה נסמכת מסקנתו על התרשמותו הישירה מהעדים שהופיעו בפניו ועל האמון שראה ליתן בגרסתה של המתלוננת והעד האובייקטיבי שנסע מאחורי רכבה. הלכה מושרשת היא שבית המשפט, בשבתו כערכאת ערעור, לא יתערב בקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים שאינם מתקיימים בענייננו. בע"א 2976/12 **בראל נ' קאופמן** (23.11.2014) נאמר, כי: "כלל הוא כי ערכאת הערעור תמנע להתערב בקביעות כאלו של הערכאה הדיונית בשל יתרונה של הערכאה הדיונית אשר התרשמה ישירות מן העדים והראיות". בע"א 7787/12 **עזבון המנוח מאמא ז"ל נ' הסתדרות מדיצינית הדסה** (3.11.2014) נאמר, כי: "לענין זה ידועה ההלכה כי בית המשפט שלערעור לא מתערב על נקלה בממצאים שבעובדה שנקבעו ע"י הערכאה הדיונית והוא יעשה כן רק אם מסקנותיה אינן עומדות במבחן ההיגיון והשכל הישר" (ראו עוד בנדון: ע"א 5234/13 **כרסנטי נ' בנק הפועלים משכן בע"מ** (11.1.2015)).

לא מצאתי כי בענייננו מתקיימות אותן נסיבות חריגות ויוצאות דופן שיש בהן כדי להצדיק התערבות בקביעות המהימנות ובמצאים העובדתיים שנקבעו ע"י בית משפט קמא. כאמור, פסק הדין מנומק ומפורט היטב, אגב התייחסות לכלל הטענות שנשמעו מפי בא כוח המערער.

לאור זאת, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהכרעת בית משפט השלום והתוצאה אליה הגיע מקובלת עלי.

אשר על כן, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ו, 18 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.